

Je za pět pět a já se napjatě blížím k budově nově zbudovaného muzea a těším se na tolik očekávané slavnostní otevření. Jaký asi bude proslov? Kdo všechno bude řečnit? Před poštou postává několik desítek lidí, houstne to u vchodu, kterým se již nedá projít. Dostávám sms od skautů, že jsou zvědaví na proslov, tak kde že se bude řečnit, ať je tam protáhnu. Copak já vím? Jsem sama zvědavá. No asi před poštou, když je tam uvolněné parkoviště...nebo že by z okna muzea? Asi blbost, ale bylo by to více než efektní. Minuty běží, lidé přibývají. Okruh pěti metrů kolem vchodu je již ucpán neprodyšně, další lidé - více či méně slavnostně oděni - si to rázují k poště. Nezasvěcení kolemjdoucí by si asi pomysleli: tady se zřejmě koná nějaký velice výhodný výprodej nějakého lákavého zboží.... Z vestibulu pošty se ozývá rozverně „čerešničky, čerešničky, čerešně...“ to ukrajuje minuty čekání příjemná cimbálovka. Je deset minut po páté, proslov asi nebude či co... jakýsi pán se vykloní z jednoho muzejního okna, zhlédne dav a zase se schová. V tom se pohne vřava lidí u vchodu směrem dovnitř (aha! Tak konečně odemčeli!) a pomalinku se začíná sunout do muzea. Připomíná mi to mlýnek na maso. Všem už došlo, že slavnostní proslov byl pouze pro několik desítek párů uší. Škoda, byla jsem moc zvědavá a myslím, že nejen já. Těšení na novou expozici mi to ale nezkazilo, frontu poctivě vystojím a za pár minut už stojím v krásném muzejním interiéru. Je zde narváno k prasknutí, což mě paradoxně naplňuje radostí. Pomalinku, takřka husím pochodem v řetězu ostatních návštěvníků procházím jednotlivé místnosti a žasnu a žasnu a raduju se spolu s ostatními z mimořádně vydařeného díla. Tu a tam zaslechnu třeba: „Tato, mosíme sem zajít, až tu nebude tak narvané, to sa nedá číst když je tu tolik lidí, šak na to nemám klid!“ nebo: „Jé! Cholerové kleště! Proboha, jak to fungovalo? To ani nevím, že existuje!“ nebo: „Aha, tu sú miškári! Aj náš prastrýc byl miškár, počkaj, néni tu někde na fotce?“ nebo: „Jéžiš aha, to je jako domeček, tu sa ide těma dvěřama jako dovnitř, no to je perfektní! Vidíš Barborko? Tak sa dřívějc bývalo, v takěj kolébce spávaly miminka a na takém šporáku sa vařivalo!“ nebo: „Mamo, až sem dojedů na besedu Březovjané, tak jich sem zeberem, to sa jim bude líbit!“ a lehké rozladění z nepromyšlené organizace slavnostní ceremonie se mi pomalu, ale jistě vykouřilo z hlavy. Někdo by možná řekl: vždyť tak, jak to bylo na zámku, by to bohatě stačilo, beztak do muzea skoro nikdo nechodí. Avšak jen přítomnost - troufnu si říci - stovek lidí na slavnostním otevření hovoří o opaku. Lidé zájem vskutku projeví a ne zrovna malý. Přestěhování muzea do centra města, blíže k lidem, je jednoznačně pozitivní změna. Přitažlivá, zajímavá a citlivě zpracovaná expozice se pak může nejen pro Bojkovjana, ale i pro zbloudilého turistu, který navštíví naše město, stát zážitkem, který si zasune hluboko do paměti. Úsilí muzejníků však otevřením nových expozic rozhodně nekončí, čeká je další, možná ještě náročnější výzva – a sice – nenechat muzeum opět zavát prachem, leč ten prach neustále vířit, čeřit stojaté vody, přitáhnout k historii mladou generaci i široké bojkovské publikum. Zdá se vám taková snaha jako Sisyfovská práce? Pak věřte, že se budeme snažit ze všech sil přesvědčit vás o opaku.

Lenka Valíčková